

AAN:

INHOUD

- ◆ **Familierecht nog voor kerstreces op plenaire agenda**

WEBSITE

www.sos-papa.com

REACTIES

bestuur@sos-papa.com

INFORMATIE

info@sos-papa.com

SOS Papa steunt het recht van ieder kind op een onbelemmerde relatie met beide biologische ouders, ongeacht de burgerlijke staat, sexe of aard van de onderlinge relatie van de biologische ouders. Kind en ouders hebben daarbij recht op een gelijke juridische en sociale positie van beide ouders jegens het kind.

De 'Update voor Parlementariërs' vormt het nieuwsorgaan van SOS-Papa voor politici, bewindslieden, medewerkers van departementen, rechters en advocaten. Abonnementen: Euro 75,- per jaar. De Update verschijnt minstens 10 maal per jaar. Abonnementen gaan in na overmaking van voornoemd bedrag op giro 930507, Stichting SOS-Papa te Amsterdam.

Familierecht nog voor kerstreces op plenaire kamer-agenda

Nadat in het Algemeen Overleg de afgelopen maand tijdens twee bijeenkomsten bijna vier uren met de minister van Justitie is gesproken over het familierecht, hebben diverse fracties besloten het verslag met spoed op de plenaire agenda te zetten.

In 'Update voor parlementariërs' nr. 2 (pag. 5) van 20 november schreven wij reeds dat de visie van het CDA de sleutel vormt voor een fundamentele herijking van het familierecht. In deze visie houden ouders een *gelijkwaardige zorgplicht* voor hun kinderen ook nadat de relatie tussen de ouders is beëindigd. Wet en recht gaan nu uit van een 'verzorgende ouder' versus 'de ouder met omgang'. De laatste - vrijwel altijd de vader - wordt volledig van de mede-verzorging van de kinderen uitgesloten. In de huidige rechtspraktijk geldt daarbij: hoe liever hij die mede-verzorging wil voortzetten (lees: volwaardig ouder wil blijven), des te sterker wordt hij hierin belemmerd. Praktisch gesproken worden vaders in ons land tot heden nog steeds systematisch ontouderd. Zij scheiden niet alleen van hun partners, maar dienen - door de kinderrechtster daartoe gedwongen - dan tevens afscheid van hun kinderen te nemen.

Europees Hof

Het Europees Hof heeft vastgesteld dat tussen ouders niet mag worden gediscrimineerd. Het kind heeft recht op een voortgezette zorg door zijn beide ouders. Dat recht schept verplichtingen jegens beide ouders en het CDA wil

deze verplichtingen thans beter in de wet tot uitdrukking brengen. Feitelijk impliceert dit het wijzigen van het begrip 'omgangsrecht' in 'plicht tot medezorg'. Aan deze plicht jegens het kind vloeit voor de vader uiteraard tevens het recht daartoe voort.

Tijdens het AO werd uitsluitend gesproken over de situatie 'na ontbinding van het huwelijk'. Volgens het Europees Hof heeft een kind echter ook in juridische zin louter biologische ouders. Het maken van een onderscheid tussen gehuwde en ongehuwde ouders is niet toegestaan.

In Frankrijk heeft men daaruit de consequenties getrokken door het gehele familierecht van voor tot achter op de schop te nemen, waarna op 1 maart jongstleden geheel vernieuwde wetgeving van kracht is geworden.

Uit een heel kort gesprek dat wij na het AO met minister Donner hadden, bleek dat hij noch van die nieuwe wetgeving in Frankrijk, noch van alle specifieke jurisprudentie van het Europees Hof kennis draagt. Wij willen daarom de Kamer vragen om het departement te verzoeken deze achterstand in te halen. Dit streven kan bij de aanstaande formatie van een nieuw kabinet worden vastgelegd.

Anomalieën

Het Nederland familierecht bevat nog vele achterhaalde en de jure zelfs onrechtmatige bepalingen. Door het ontbreken van een Constitutioneel Hof is het (ons) niet mogelijk de staat te dwingen hier aandacht aan te schenken.

Een greep uit de anomalieën in het Nederlands Familie- en ‘Omgangs’recht

(tevens vervolg van pagina 9)

Bij de vernieuwing van het burgerlijk wetboek in 1998 is de bepaling in stand gehouden dat een vader zijn kind pas kan erkennen na toestemming door de moeder van dat kind. Tegelijkertijd is die erkenning in het huidige familie-recht, erfrecht etc. een cruciale voorwaarde voor andere essentiële rechten van de betrokken ouder en van het kind in kwestie.

Het biologisch ouderschap van vader is met een simpele DNA-proef snel vast te stellen, mocht er al twijfel over bestaan. Vanwaar dan nog die toestemming door de moeder van het kind?

KI-kind versus natuurlijk kind

Nederland loopt in de wereld voorop met wettelijke bepalingen die het recht van reageerbuiskinderen vastleggen te weten wie hun biologische ouders zijn.

Natuurlijk verwekte kinderen hebben dat recht echter nog steeds niet. Het is ons inziens te bizar voor woorden dat de mode van de dag alleen aan KI-kinderen de aandacht omtrent hun fundamentele rechten heeft geschonken die ieder verwekt kind verdient. Een per definitie buiten het huwelijk met zaad van een donor verwekte KI-baby heeft momenteel in ons land meer rechten dan een buiten het huwelijk natuurlijk verwekt kind.

Geboorte-aangifte

Indien uit een relatie van ongehuwden een kind wordt geboren, kan de moeder de geboorte van het kind aangeven onder de noemer ‘vader onbekend’, terwijl die vader vrijwel altijd wel degelijk bekend is. Feitelijk doet moeder daarmee een valse aangifte die tot gevolg heeft dat kind en vader essentiële rechten ontberen. Aan deze kwalijke praktijk dient dan ook snel een eind te worden gemaakt. Een gunstig neveneffect zal zijn dat de staat veel minder uitkerings-gelden ten onrechte verstrekt aan zogenaamd alleenstaande moeders. Zie de Duitse wetgeving terzake.

Ouderlijk gezag

In de nieuwe Franse wetgeving is te

recht vastgelegd dat beide biologische ouders bij axioma het ouderlijk gezag hebben, ongeacht de feitelijke en juridische aard van hun relatie. Vervolgens zien de wetgever en de rechter toe op de eventuele noodzaak om in de praktijk van het individuele kind zo nodig van dat wettelijk uitgangspunt af te wijken.

In Nederland werkt het allemaal nu nog omgekeerd: als de vader vóór de verwekking van zijn kind niet al van alles heeft geregeld, mist dat kind zijn vader, wellicht een heel leven lang. Ook hier zou dus het Franse uitgangspunt dienen te gelden, temeer daar dat vele praktische voordelen biedt: *de door het CDA geïntroduceerde zorgplicht door beide ouders vindt immers zijn basis in het ouderlijk gezag*. Het kind heeft echter ook recht op diezelfde zorg door beide ouders indien die ouders niet gehuwd zijn.

Zorgovereenkomsten

De kinderrechter acht zich tot heden niet gehouden aan enige overeenkomst die de ouders ten aanzien van de zorg voor hun kind onderling hebben getroffen. Het directe gevolg is dat het kind volkomen rechteloos is m.b.t. de overeen gekomen zorg door beide ouders.

Private zorgovereenkomsten zouden qualitate qua door de kinderrechter eerst dienen te worden getoetst op zorgvuldigheid ten aanzien van het kind en zijn belangen (sic), waaronder zijn mensenrecht inhoudend een onbelemmerde relatie met zijn beide biologische ouders. Indien deze inhoudelijke toetsing van private zorgovereenkomsten door de rechter een beschikking heeft opgeleverd die vaststelt dat het bepaalde in de overeenkomst de belangen van het kind volgens het oordeel van de rechter schaadt, *pas dan* mag de kinderrechter *vervolgens* afwijken van het bepaalde in de overeenkomst.

Zolang zulks niet bij voor beroep vatbare beschikking is geconstateerd, dient ook de kinderrechter *volledig* te zijn gehouden aan hetgeen in de civielrechtelijke overeenkomst tussen de ouders is bepaald ten aanzien van de zorg voor de kinderen.

Nu schendt de kinderrechter in zeer ernstige mate fundamentele rechtsprincipes door private zorgovereenkomsten op voorhand als non-existent te beschouwen. In de huidige rechtspraktijk heeft het voor ouders dus geen enkele zin om onderling goede afspraken te maken, omdat deze afspraken de facto juridisch geldig zijn *totdat* de kinderrechter zich ermee bemoeit. En dat terwijl het recht er zich nou juist mee bemoeit *omdat één* van beide ouders de afspraken schendt en de andere ouder dat gedrag bij de rechter wenst te toetsen.

Schending van afspraken wordt zodoende door de kinderrechter a priori gesanctioneerd. Zulks is niet aan het Europees Hof uit te leggen, ook al doen wij momenteel aldaar een poging om van die kant de Nederlandse kinderrechter tot de orde te roepen.

Achter deze problematiek steekt de onbedwingbare behoefte van de traditionele Nederlandse kinderrechter om als vanouds te doen wat in het hoofd op komt, niet gebonden door enig wettelijk voorschrift anders dan ‘het belang van het kind’, een loos wetsbegrip dat in de praktijk al decennia lang sterk blijkt te associëren met het vermeend eigenbelang van de moeder.

Donner en de Trias Política

Dit brengt ons terug bij het actuele parlementaire debat met de bewindsman. Minister Donner gaat er voetstoots vanuit dat de kinderrechter deel uit maakt van een onbezoedelde en strikt onafhankelijke rechterlijke macht. In ‘Update voor parlementariërs’ nr.3 (pag 7) van 3 december schreven wij echter reeds dat het trio kinderrechter, raad en jeugdzorg zijn verworden tot één (!) gedegeneerde bureaucratie die feitelijk ernstig is gecorrumpeerd.

SOS Papa bepleit een parlementaire enquête hiernaar, mede met het oog op de voorliggende behandeling van de wet op de Jeugdzorg. Zo’n grondig parlementaire onderzoek zal ook minister Donner snel uit de droom helpen.

Meer weten over dit onderwerp? Ga dan naar www.sos-papa.com/parlement/020106